

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 395/05
14.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Рашића, председника већа, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића, мр Сретка Јанковића и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Милом Ристић, записничарем, у кривичном предмету оптуженог **АА**, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Чачку К.73/03 од 30.12.2004. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптуженог АА, дана 14.03.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Поводом жалбе браниоца оптуженог АА, а по службеној дужности, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ**, пресуда Окружног суда у Чачку К.73/03 од 30.12.2004. године, у погледу правне оцене дела, тако што Врховни суд налази, да се у радњама оптуженог АА, описане у изреци првостепене пресуде, стичу законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, за које га применом члана 56. и 57. Кривичног законика **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 1-једне године, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 13.12.2001. године до 13.01.2002. године, док се жалба браниоца оптуженог **ОДБИЈА**, као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом, оптужени АА, оглашен је кривим, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.12.2001. године до 13.01.2002. године.

Оптуженом се изриче мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Обавезује се оптужени АА, да суду на име трошкова поступка плати 57.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Против те пресуде, жалбу је изјавио:

-бранилац оптуженог, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом, да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно суђење. У својој жалби захтевала је да она и оптужени буду обавештени о седници већа у смислу члана 375. ЗКП.

Републички јавни тужилац, својим поднеском Ктж.527/05 од 10.05.2005. године, предложио је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, адв. АБ, а у присуству оптуженог АА, на којој је размотрио све списе предмета, па је по оцени жалбених навода, као и предлога Републичког јавног тужиоца, датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Побијана пресуда, не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности (члан 380. ЗКП).

Бранилац оптуженог АА, као основ побијања првостепене пресуде наводи битне повреде одредаба кривичног поступка које види у чињеници да пресуда нема разлоге, а да су дати разлози противречни, а Врховни суд овакве жалбене наводе оцењује неоснованим. Ово, због тога, што је пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је оптужени АА извршио предметно кривично дело и које је све радње предузео ради извршења истог. Такође, из наведених разлога произилази који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе.

Стога се у жалби неосновано истиче супротно, иначе по садржини жалба осим истакнутог у основи побија утврђено чињенично стање (оспорава се налаз и мишљење вештака медицинске струке), али то не представља битну повреду поступка.

Поступајући на описан начин првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка како се то неосновано тврди у жалби браниоца оптуженог.

Жалбом браниоца оптуженог неосновано се побија првостепена пресуда, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу и при томе, правилно и потпуно утврдио чињенично стање. За своје утврђење првостепени суд је дао одговарајуће разлоге у побијаној пресуди, које прихвата и овај суд.

Основно питање које се поставља у вези овог жалбеног основа, представља побијање правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања везаног за решење ове кривично правне ствари, у погледу битне чињенице и то пре свега урачунљивости оптуженог, чиме се оспорава налаз и мишљење тима вештака др ББ, др ВВ и др ГГ, као и непосредно саслушање вештака др ГГ.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог истиче да урачунљивост истог није правилно утврђена и то утврђење доводи у сумњу.

У овом кривичном предмету извршено је вештачење од стране тиме вештака др ГГ, неуропсихијатра, др ДД, специјалисте за токсиколошку хемију и др ББ, неуропсихијатра, из ког произилази да је оптужени АА, у време предметне незгоде 07.12.2001. године имао концентрацију алкохола од 3,29 промила алкохола у крви, да та концентрација одговара степену тешког пијанства, клиничка слика одговара обичном пијанству тешког стања и да у овом степену алкохолисаности оптужени је био битно смањено урачунљив да схвати своје дело и управља својим поступцима.

Првостепени суд је прихватио наведени налаз и мишљење тима вештака и на основу тога правилно утврдио урачунљивост оптуженог, а наиме, да је иста у време извршења кривичног дела била битно смањена.

Врховни суд налази да је налаз и мишљење тима вештака у вези напред изнетог дата стручно, аргументовано и детаљно образложен, да је заснован на правилима науке за ову област вештачења и да су вештаци приликом давања свог налаза и мишљења узели у обзир све моменте који могу утицати на утврђење урачунљивост оптуженог. Стога је у односу на наведени налаз и мишљење тима вештака и непосредно саслушање вештака, првостепени суд у свему поступио по одредбама члана 113. до 124. ЗКП, који регулишу овакву врсту вештачења, при чему је и овај доказ цењен у смислу члана 17., 18. и 352. ЗКП, те је суд подвргао критичкој анализи закључке тима вештака дајући у образложењу првостепене пресуде за свој став јасне разлоге, које и Врховни суд прихвата, па су супротни жалбени наводи оцењени неоснованим.

Иначе, у жалби браниоца не истичу се такве чињенице и докази који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку, а који би могли утврђене чињенице довести у сумњу, већ се само износи сопствена оцена истих чињеничних околности, које првостепени суд има у виду и исте правилно оценио.

Жалбом браниоца оптуженог се оспорава постојање евентуалног умишљаја код оптуженог, те се истиче да је урачунљивост оптуженог била искључена. Међутим, по оцени Врховног суда, изнети жалбени наводи не доводе у сумњу закључак првостепеног суда, да је оптужени кривично дело извршио са евентуалним умишљајем, с обзиром да је целокупно утврђено понашање оптуженог, реално вреднујући предузете радње и целокупну животну ситуацију, под којом се критични догађај одиграо, те да је оптужени био свестан да услед његовог чињења може наступити забрањена последица, али је пристао на њено наступање.

Због тога се показује сувишним и непотребним, те противно принципу економичности поступка извођење доказа од стране нових вештака стручне установе, уместо појединаца, како се то у жалби предлаже, јер при утврђеном чињеничном стању би водило непотребном одуговлачењу поступка и било би противно економичности поступка.

Дакле, првостепени суд је правилном оценом свих изведених доказа, на несумњив начин утврдио да је оптужени АА, у алкохолисаном стању са количином алкохола у крви од 3,29 грам/промила, извршио кривично дело за које је оглашен кривим, а на начин, у време и под околностима ближе означеним у изреци првостепене пресуде, при чему је првостепени суд и правилно утврдио субјективни однос оптуженог према свом делу, како у односу на основно дело, тако и на тежу последицу, о чему су у побијаној пресуди дати потпуни разлози, па су неосновани жалбени наводи браниоца оптуженог, да оптужени није кривично одговоран за саобраћајни удес, а тиме и за проузроковану последицу.

Из списка и побијане пресуде произилази, да је оптужени кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС извршио дана 07.12.2001. године, односно када је важио Кривични закон Републике Србије и да је првостепени суд сходно томе, радње оптуженог квалификовао као кривично дело из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, за које је законом прописана казна најмање три године.

Одредбом члана 5. став 2. Кривичног законика (КЗ), који је ступио на снагу 01.01.2006. године, прописано је да ће се применити закон најблажи за учиниоца, ако је после извршења кривичног дела измењен закон, једном или више пута.

Како је одредбом члана 297. став 2. КЗ, прописано да ће се извршилац за наведено кривично дело казнити затвором од две до дванаест година, то је по оцени Врховног суда, наведена одредба блажа за оптуженог. Стога је сходно одредби члана 5. став 2. КЗ, ваљало поводом жалбе браниоца оптуженог, а по службеној дужности, првостепену пресуду преиначити, у погледу примене кривичног закона и радње оптуженог квалификовати као кривично дело из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд је нашао да је првостепени суд правилно утврдио и оценио све околности од значаја за одлуку о врсти и висини кривичне санкције, а које су описане и наведене у побијаној пресуди.

Стога је Врховни суд, дајући утврђеним околностима онај значај који у случају оптуженог заслужују,

применом члана 56. и 57. КЗ. оптуженог осудио на казну затвора у трајању од једне године, уз урачунавање времена проведеног у притвору (члан 63. КЗ), налазећи да изречена казна одговара степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и оптуженог као извршиоца, те да ће се са том казном постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 42. КЗ.

Правилно је првостепени суд оптуженом изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије, у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Правилном применом одредбе члана 193. став 2. у вези члана 196. став 1. ЗКП, оптужени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, у износу од 57.000,00 динара.

Са изнетих разлога, а на основу члана 388. у вези члана 391. ЗКП, Врховни суд је одлучио, као у изреци пресуде.

Записничар, Председника већа

судија,

Мила Ристић, с.р. Слободан Рашић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ан